

V

(Γνωστοποιήσεις)

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Μαρτίου 2013 η Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 22 Ιανουαρίου 2013, υπόθεση T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, πρώην Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl, κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-145/13 P)

(2013/C 207/02)

Γλώσσα της διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. (εκπρόσωποι: R. Volpe και C. Montagner, δικηγόροι)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. r.l., πρώην Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l., Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l., Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να δεχθεί την αίτηση αναίρεσεως,
- να αναίρεσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 23ης Ιανουαρίου 2013, εκδοθείσα στην υπόθεση T-218/00, η οποία κοινοποιήθηκε στην αναιρεσείουσα στις 24 Ιανουαρίου 2013, και να ακυρώσει συνεπακόλουθα την απόφαση της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1999, 2000/394/ΕΚ, της 25ης Νοεμβρίου 1999 και,
- επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 5 της επίμαχης αποφάσεως, στο μέτρο που επιβάλλει ανάκτηση του ποσού των επίμαχων απαλλαγών ή μειώσεων κοινωνικών εισφορών και προβλέπει ότι τα οικεία ποσά προσαυξάνονται με τόκους για τη συγκεκριμένη περίοδο,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 2013 (στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη) το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της

Ghezze Giovanni & C. s.n.c. με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 2000/394/ΕΚ της Επιτροπής, περί απαλλαγών ή μειώσεων των κοινωνικών εισφορών, ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως στερούμενη νομικού ερείσματος.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως, προβάλλεται ότι —όσον αφορά το απαράδεκτο της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου— δεν παρατέθηκε καμία τεκμηρίωση και, επομένως η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη παραβιάζει, με τη σκέψη της 58, τη γενική αρχή της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, ειδικότερα, το άρθρο 81 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Ο δεύτερος λόγος αναίρεσεως αφορά την έλλειψη κατάλληλης και λεπτομερούς ερμηνείας της διατάξεως του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ).

Προβάλλεται επίσης ότι υπήρξε παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, λόγω παραβίασης των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον 22 εταιρείες εξαιρέθηκαν από την επιστροφή των ενισχύσεων που είχαν λάβει, διότι παρείχαν επαρκείς λόγους για τη χορήγηση της ενισχύσεως, ενώ η αναιρεσείουσα θεωρήθηκε ότι δεν μπόρεσε να αιτιολογήσει επαρκώς τη χορήγηση της ενισχύσεως.

Η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη παραβιάζει επίσης την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον θεωρεί νόμιμη την απόφαση της Επιτροπής, δυνάμει της οποίας εξαιρέθηκαν από την επιστροφή των ενισχύσεων, βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, οι δημοτικές επιχειρήσεις (στις οποίες η Επιτροπή επέτρεψε, κατά την εφαρμογή της εν λόγω απόφασης, να παράσχουν κάθε συμπληρωματική πληροφορία αναγκαία για να εκτιμηθεί η νομιμότητα των χορηγηθεισών ενισχύσεων), ενώ ουδέποτε ζητήθηκε από την αναιρεσείουσα να προσκομίσει οποιαδήποτε συμπληρωματικά έγγραφα πριν διαταχθεί η επιστροφή των ενισχύσεων.

Προς περαιτέρω στήριξη του ισχυρισμού της περί παραβάσεως του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, η αναιρεσείουσα διευκρινίζει σε άλλο σημείο της αιτήσεως αναίρεσεως ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη δεν παραδέτει κανένα επιχειρήμα προς στήριξη της διαπίστεως ότι η ενίσχυση που της χορηγήθηκε επηρέασε το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Η Επιτροπή, κατ' αρχάς, και, στη συνέχεια, το Γενικό Δικαστήριο έκριναν ότι η απαλλαγή αυτή ήταν παράνομη, αναφερόμενοι στη στρέβλωση του ενδοκοινοτικού εμπορίου ως στοιχείου εγγενούς στη χορήγηση ενισχύσεων σε επιχειρήσεις στον τομέα της αλιείας, χωρίς να προβούν σε οποιαδήποτε εξέταση της σχετικής αγοράς ή να παραθέσουν οποιαδήποτε αιτιολογία για την εν λόγω διαπίστωση.

Η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη αντιβαίνει εξάλλου στο άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΣΛΕΕ), καθόσον δεν εκτίμησε τις προϋποθέσεις για την εφαρμογή της εν λόγω παρεκκλίσεως στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας. Ειδικότερα, το βιοτικό επίπεδο στην Chioggia είναι εξαιρετικά χαμηλό, με πολύ υψηλά επίπεδα υποαπασχόλησης.

Ομοίως, η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ' της ΣΛΕΕ), στο μέτρο που διαπιστώνει ότι η παρέκκλιση αυτή δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας, χωρίς να το αιτιολογεί, και του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 107 παράγραφος 3, στοιχείο δ' της ΣΛΕΕ), καθόσον, κατά παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, διαπιστώνει ότι η παρέκκλιση που κρίθηκε ως εφαρμοστέα σε άλλες βενετικές επιχειρήσεις δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της ανααιρεσίουσας.

Τέλος, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τη μη ύπαρξη «υφισταμένων ενισχύσεων», κατά παράβαση των άρθρων 1, 14 και 15 του κανονισμού 659/1999⁽¹⁾. Αναμφισβήτητα, η διαδοχή των νομικών κανόνων αντιστοιχεί σε συνεχή μείωση των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης σε μια περίοδο αρκετών δεκαετιών.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhofs (Γερμανία) στις 3 Απριλίου 2013 — Stanislav Gross κατά Hauptzollamt Braunschweig

(Υπόθεση C-165/13)

(2013/C 207/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων και ανααιρεσείων: Stanislav Gross

Καθού και αναιρεσίβλητο: Hauptzollamt Braunschweig

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης⁽¹⁾, ανεξάρτητα από τη σχέση στην οποία τελεί η διάταξη αυτή προς το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/12 εντός του όλου συστήματος της οδηγίας αυτής, η νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους που προβλέπει ότι το πρόσωπο που έχει στην κατοχή του, για εμπορικούς σκοπούς, προϊόντα που υπό-

κεινται σε ειδικό φόρο κατανάλωσης και έχουν τεθεί σε ανάλωση σε άλλο κράτος μέλος δεν είναι οφειλέτης του φόρου, αν έχει αποκτήσει τα προϊόντα αυτά αφού προηγουμένως η είσοδος του προϊόντος στο οικείο κράτος μέλος έχει περατωθεί κατόπιν ενεργειών άλλου προσώπου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 76, σ. 1.

Προσφυγή της 5ης Απριλίου 2013 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-172/13)

(2013/C 207/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: W. Roels και R. Lyal)

Καθού: Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, ορίζοντας προϋποθέσεις για τη φορολογική ελάφρυνση διασυννοριακών ομίλων εταιρειών, οι οποίες καθιστούν πρακτικώς αδύνατη την παροχή της εν λόγω ελαφρύνσεως και την περιορίζουν σε περιόδους μεταγενέστερες της 1ης Απριλίου 2006, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει βάσει του άρθρου 49 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 31 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο,

— να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Μετά την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-446/03, Marks & Spencer (Συλλογή 2005, σ. I-10837), το Ηνωμένο Βασίλειο τροποποίησε τη νομοθεσία του σχετικά με τη μεταφορά των ζημιών εταιρειών που αποτελούν μέλη ενός ομίλου και τη δυνατότητα συνυπολογισμού τους από άλλες εταιρείες του ίδιου ομίλου για τη μείωση των φορολογικών υποχρεώσεών τους (κανόνες περί φορολογικών ελαφρύνσεων των ομίλων εταιρειών). Οι διατάξεις που αφορούν τις ζημίες αλλοδαπών εταιρειών περιλαμβάνονται τώρα στο μέρος 5 του Corporation Tax Act 2010.

Δυνάμει της ισχύουσας σήμερα νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου, μια εταιρεία που αποτελεί μέλος ενός ομίλου μπορεί να λάβει πίστωση φόρου για τις ζημίες αλλοδαπής εταιρείας του ίδιου ομίλου μόνον εάν η δεύτερη δεν μπορεί να τύχει φορολογικής ελαφρύνσεως στο κράτος της έδρας της. Ως προς τη δυνατότητα μελλοντικής ελαφρύνσεως, η νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου καθιστά πρακτικώς αδύνατη την πλήρωση της προϋποθέσεως αυτής,